

Асен Разцветников

Съдружие

Един ден частите на тялото човешко, като им се видяло много тежко да работят едни за други, започнали да хвалят своите заслуги, а по дир туй се запрепирали за нещо и свадили се най-накрай горещо.

– Не щем да работим все ние двете самички! – започнали ръцете.

– И ний не щем да носим всички! – добавили нозете.

– Бре, чудо голямо! И ний за себе си ще гледаме веч само – откликнали очите, – че от всите за нас се пада работа най-тежка: да бдим и се въртим през целий ден на въртележка.

– И нам не ни се никак вече слуша, че бе ни и без туй дошло до гуша! – рекли ушите. – Слухти през делничните дни и през нощите, а дойде ли неделя да починеш: хайде, върви да слушаш тъпани и гайди!

– Та шури ли сме ний тогава да дъвчем за господня слава! – обадили се и устата.

– Ех, щом ще е така, и аз ще ви река – откликнал се възраждани стомах, – от днес не смилам вече ни трошица! А то се май превърнал бях на междуселска воденица.

– Бе тая работа е малко opak и някак си не чини – въздъхнала главата, – но пък не ще е зле и моят мозък малко да почине.

И тъй, от безразсъдството обзети, престанали да работят ръцете, престанали да ходят веч нозете, не гледали очите, не слушали ушите, мълчели и не дъвчели устата, стомахът не приемал веч храната, за нико-го не мислела главата.

А изоставеното тяло безпомощно под ореха лежало – лежало си по гръб и тихо плачело от глад и скръб.

И почнало то бързо да линее, да страда, да повече, да слабее – а заедно със него и ръцете, а заедно със него и нозете, очите, ушите, стомахът, устата, главата.

Изминал ден така. И два дори. И ето че на третия, в зори, ръцете се разшивали самички:

– Събрахме тук за всички, събрахме цяла кривачка трошички, отронени от палави деца... Сдъвчете ги, о, златни устица!

Ала, макар и гладни, там устата все още си стоели на ината:

– Не щеме!

– Сдъвчете ги, че дявол ще ви вземе! – обадила се кипнала главата. – Не виждате ли, че ще си измреме, че всички тук ще пукнеме от глад с туй несъгласие и тоз инат!...

– Така е, право е! – рекли очите.

– Самата истина! – добавили ушите.

– Смилете се най-после и дъвчете! – примолили се тихичко нозете.

– И аз се веч приготвих, хай почнете – рекъл стомахът.

И ей: устата със усмивка плаха поели сухите трошици.

И тъй от него час заработили пак ръцете, заприпкали нозете, започнали да гледат пак очите, започнали да слушат пак ушите, старателно задъвкали устата, стомахът мелел ден и нощ храната и мислела за всички пак главата.

КРАЙ

© Асен Разцветников

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8890>]